

1. scéna

Zleva majestátně vplouvají král a královna, bok po boku slavnostním krokem, ruce spojené dlaněmi ve výši hlavy, jakoby ve věčném královském high-five. Pokud to projde, vždy krok za párem bude kráčet dokonale distingovaný sluha s prázdným podnosem.

P: *Výrazně, nevěřicně Maminko? Královský pár se zastaví, někde víc vlevo*

Ka: *Výrazněji, naléhavě. Králi!*

K: *Nejvýrazněji, radostně „Dcerunko!“ ihned se vzpamatuje, přišel sem kralovat. Královský pár se opět dá do pohybu, zastaví se uprostřed, čelem k divákům. Král mluví vážně, královsky: „... Totiž, princezno, přišli jsme Ti oznámit, že je Ti dnes už – 18 let!*

P: *překvapeně, pro sebe „Vážně? Přestala jsem to počítat už v 15.“ obrátí se opět ke svým rodičům, mírně nedůvěřivě „Tedy 18?*

Ka: *pokračuje v manželově královském diktu „Dcero, to nejsou jen tak obyčejné narozeniny, nýbrž velmi, velmi“ dramatická pauza „- neobyčejné.*

P: *V náhlém záchvatu inspirace rychle napochoduje z pravé strany na levou. Monarchům přímo před nose, čímž poněkud naruší jejich majestát a upne na sebe pozornost. „Ano, to je v devítkové soustavě 20, v šestkové 30 a v trojkové“ zarazí se, s hrůzou v očích vzhledne k výšinám, pak dodá dramaticky rozříseným hlasem „- ne, raději ani nepočítat!“ A zakončí s teatrálně sklopenou hlavou.*

Ka: *Se spravedlivým rozhořčením a mateřskou vážností naruší drama předchozího výstupu. Opouští královský high-five, utrhá se na Krále „Vidíš, králi, říkala jsem Ti, že bys jí už neměl dávat ty pohádky!“ Rázně přejde k Princezně a vyškube ji z rukou Ústavu. Vrací se zpět, dává Ústavu lokaji na podnos a s nasupeným výrazem se zapojuje zpět do královského h-f. Dodává:*

Ka: *Stejně to jsou pohádky jen pro kluky.*

P: *To není pravda – píše se tam, že muži i ženy mají stejnou přirozenost a mohou dělat stejné věci!*

Ka: *Ale dcero, to přece není pravda – jak bys ty jako žena mohla např. –*

K: *Netrpělivě. No tak, dost! Královský pár se opět rozejde, mluví s majestátem. Princezna před nimi couvá, udělají takové kolečko Dcero naše, víš, když je princeznám 18 let, tak se stávají dospělými, přijdou za nimi krásní, mladí, moudří a stateční princové, ony si jednoho z nich vyberou za ženicha, pak s ním mají děti, umře jim tatínek zde se královský pár zastaví, někde uprostřed nahoře, král se rozněží – ach ano, já, umře jim maminka – ach ano, Ty má královno, a princezna se svým princem pak bude vládnout.*

Ka: *S pláčem. To bylo tak krásné... Promiň mi mou rozcitlivělost, můj pane a vládče!*

P: *s protestem couvá doprava* Ale já se ještě nechci vdávat, mít děti, pohřbít tatínka a maminku a vládnout! *rázně a odhodlaně* Já chci ještě studovat a rozumnou částí své duše proniknout do nejzazší podstaty skutečnosti a nalézt její první příčiny!

K: *Jak k malému dítěti* Dcero, příliš dlouho jsem Ti povoloval dětinské fantazie! *Opustí h-f., přejde k dceři a zatřese jí papulkou* Nyní však musíš zanechat takového nesmyslného dětského žvatlání *dceru pustí* a jako dcera vládce se připravovat na své budoucí politické povinnosti. To totiž šlechtí opravdového muže!

P: Ale vždyť já přece nejsem –

Ka: *Také svěsí ruku z h-f* Dcero, neodmlouvej otcí! Když to on sám řekl, tak – tak to prostě on sám řekl. A je to pravda. *Založí ruce na prsou, je uražená.*

P: *Bezmocně rozhodí rukama.* Co tedy poroučíš a přikazuješ, můj otče a králi?

K: *Stoupne si vedle královny* Děkuji, dcero, správně královno! Totiž opačně. Pozval jsem na tento slavnostní den prince, aby se Ti dvořili. Oni teď přijdou –

Ka: - a budou se Ti dvořit –

K: *poněkud překvapen královninou pomocí.* Děkuji královno – a Ty si z nich vybereš svého nastávajícího manžela.

Ka: *S gustem doplní* Stačí jen jednoho. *Královský pár se opět zaklesne do h.-f.*

P: *S povzdechem přejde na druhou stranu.* Ať tedy vstoupí ti krásní, mladí, stateční princové...

Ka: A moudří, dcero!

K: *Slavnostně* Princové, vstupte!

P: Ale – vezmu si jen opravdového, skutečného prince, ne nějakou napodobeninu nebo stín!